

EGLUTÈ

MARCH

1992

KOVAS

EGLUTĖ

MARCH

1992

KOVAS

TURINYS

- 1 KAS KUR YRA, S. Geda
- 2 ANTANUKO RYTAS, V. Krėvė
- 7 KAIP SENIAU LIETUVIAI GYVENO, R. Rimas
- 11 KOALOS KELIONĖ, E. De Fossard
- 18 DIDELIS TIKĖJIMAS, iš Šv. Rašto
- 21 PAVASARIO PAUKŠČIAI
- 25 GALVOSUKIAI
- 29 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 31 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — Dalia Šlenienė

Skyrių vinjetės: Zitės Sodeikienės; Kitas iliustracijas piešė:

A. Galdikas — 2

E. Muliolienė — 21, 23

A. Sruoginienė — 3

A. Sutkuvienė — 1, 5

A. Trinkūnas — 4

L. Twelftree — 11-17

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata — \$12.00. Atsiustą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. *Eglutėje* spausdintų rašinių ar piešinių be redakcijos žinios prašom kitur nenaudoti.

REDAKCIJA: 12690 Archer Ave., Lemont, IL 60439.

Vyr. redaktorė — ses. Ona Mikailaitė.

ADMINISTRACIJA: Immaculate Conception Convent, Rte 21,

Putnam, CT 06260. Administruoja Danguolė Sadūnaitė. (Managing Editor)

LEIDŽIA: Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT.

RENKA IR LAUŽO : KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

THE LITTLE FIR: a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$10.00, single copy \$1.00. Published by the Sisters of the Immaculate Conception, Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — USPS 169-200

Send address corrections to: Eglutė, I.C. Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

KAS
KUR
YRA

Sigitas Geda

Ten, kur laukas — Laukuva,
Ten, kur šilas — Šiluva,
Ten kur dainos, — Dainava,
Ten, kur lietūs — Lietuva.

Ten, kur žmonės kaunas,
Aišku, stovi Kaunas,
Ten, kur kerpa vilnas,
Turi būti Vilnius.

Žmogus galbūt tas,
Kursai renka žemuoges!

Kas iš kur atėjęs,
Geriausiai žino vėjas!

ANTANUKO RYTAS

Ištraukos iš Vinco Krėvės-Mickevičiaus apysakos

Antanukas labiausiai myli savo senele. Nei savo motutės, nei tėvelio, nei ko kito jisai tiek nemyli, kiek savo seną seną senele.

Nubudęs, Antanukas praplėšia akis, pasiraivo. Nulipęs nuo lovos, Antanukas strikt prie senelės. Pribėgęs apkabina ją rankutėm už liemens.

Prieš pradėdama verpti, senelė ima Antanuko dešiniąją rankutę, vedžioja ją nuo kaktos į dešinį petį ir vėl į krūtinę — moko jį žegnotis.

— Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Dvasios Šventosios. Amen, — kartoja Antanukas.

Paskui Antanukas drauge su senele kalba poterius.

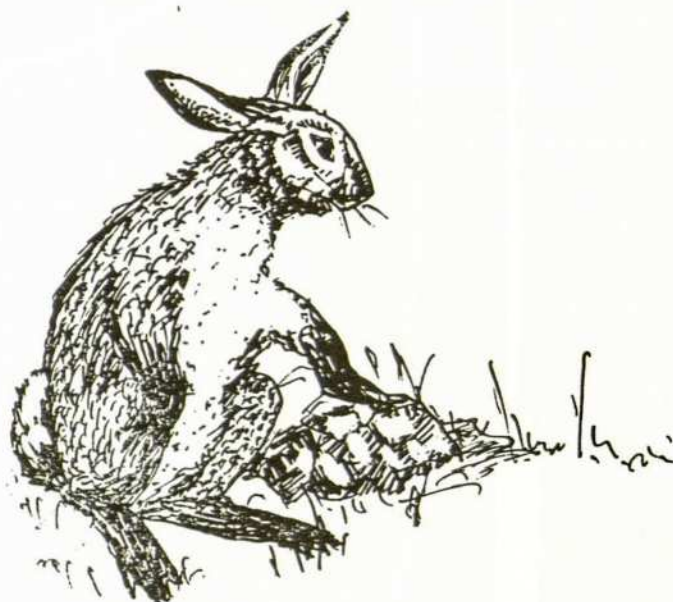
— Neskubėk, anūkėl, Dievulis supyks. Reikia iš
lėto, aiškiai kiekvieną žodį tarti, kad Dievulis viską
girdėtų.

Suvalgęs pyragą ir išgėręs pieną iki puodelio dugno, Antanukas saldžiai apsilaižo. Jis dar norėtų, bet žino, kad daugiau nebegaus. Tik tiek jam šią naktį kiškutis prikepė.

Antanukas dar niekuomet nėra matęs kiškio, bet žino, kad jis mažiems vaikams labai labai geras.

Antanukas labai norėtų tą gerą kiškutį pamatyti, bet nežino, kur jis gyvena.

— O kur dabar kiškutis gyvena?

— Miške, anūkėli, laukuose.

— Kaip jis nesusala— stebisi Antanukas. Jis žino, kad dabar lauke labai šalta.

— Jam Dievulis dovanojo šiltus šiltus kailinėlius. Jis, anūkėli, didžiausio šalčio nebijo, — aiškina senelė.

Vėl Dievulis, visur Dievulis. Koks gudrus tasai Dievulis. Net kiškučio, ir to nepamiršo. Matyti, tasai Dievulis tikrai geras, kad jis kiškučio pasigailėjo, to kiškučio, kuris mažiesiems vaikams tokią gardžią duonelę kepa.

Gardi, labai gardi kiškio duonelė!.. Senelė tik verpia, tik verpia... Ratelis urzgia, tik urzgia...

— Bobule, kodėl dūmai eina per kaminą, o ne pirkion? — domisi Antanukas.

— Todėl, anūkėli, kad kamine yra skylė. Ji tai ir ryja dūmus, — aiškina senelė, nesiliaudama verpus.

Nors kamine maža skylutė, kurios net nematyti, o čia pirkion kaip vartai, bet senelės paaiškinimu Antanukas visai patenkintas. Nukreipęs galvę į augštą, vos kaminan neįlindęs, stengiasi Antanukas pamatyti, kokia toji skylė, kuri dūmus ryja.

Jam jau vaidenasi, kad ten augštai, ant stogo, ties kaminu, tupi kažkas kaip katė, ir vis ryja, vis ryja dūmus.

— Nelisk, anūkėli kaminan, nežiūrėk į viršų, — akutes užsikrėsi, plaukučius nusvils, — persergsti jį senelė.

— Bobule, o kam toji skylė ryja dūmus? — vėl domisi Antanukas.

— Kad pirkion nerūktų, anūkėli. Taip jau Dievulis padarė. Antanukas vėl stebisi, kokis gudrus Dievulis, Jis viską moka, Jis viską žino.

— Bobule, o kam Dievulis duoda žiemą, kad ji tokia šalta ir negera? — klausia senelę Antanukas. — Ar kad ant žmonių supyksta?

— Kad žemelė, anūkėli, atsilsėtų. Ir jai, motutei, reikalingas, vaikelį, poilsis.

Antanukas kraipo galvytę, ir mąsto ir suprasti negali, kaip tai žemelei reikalingas poilsis. Ar ji ką daro, ar ji gyva?

— O kur toji žemelė gyvena? — klausia jis vėl senelę.

— Po mumis vaikelį. Mes visi ant jos šaltos, motinėls, krūtinės ir augam ir gyvenam Senelė dar kažką aiškina, bet anūkėlis vistiek nieko suprasti negali. Greit jis pamiršta ir apie vasarą ir apie žemelę.

— Bobule, kodėl dabar dūmai raudoni? — kreipiasi jisai vėl į senelę. Senelė kurį laiką tyli ir nieko neatsako. Antanukas žiūri į senelę ir laukia.

— Dėl to, anūkėli, kad dūmai kruvini.

— O kodėl jie kruvini? — nesiliauja Antanukas.

— Tai iš malkų kraujas bėga, vaikelį. Elena sumetė juos krosnin, jie dabar dega, tai kraujas ir bėga, — aiškina senelė.

— Ar tai jiems sopa? — nesiliauja dar Antanukas.

— Sopa, anūkėli, visiems sopa. Ir medeliams, kai juos kerta, ir žolėms, kai jas pjauna, ir gėlelėms, kai skina, — aiškina senelė ir giliai atsidūsta. Tik jie neturi balselio, negal pasiskųsti.

KAIP SENIAU LIETUVIAI GYVENO

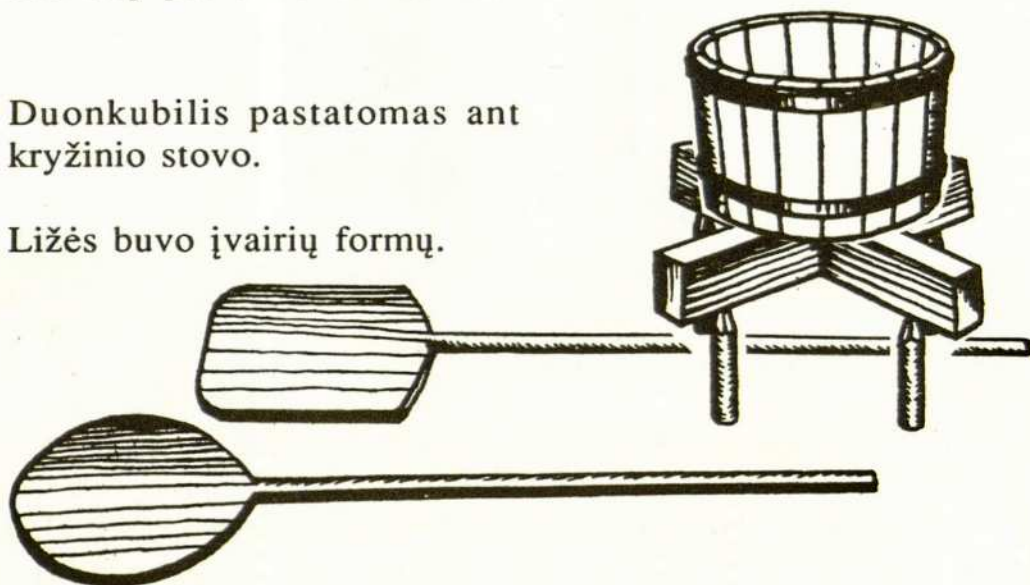
Rimtas Rimas

Kai statė naujus namus, lietuviai dėdavo duonos į namų pamatus. Jie tikėjo, kad tokiu būdu jiems niekad duonos netruks. Duona buvo laikoma šventa. Po pamatais padėta duona saugos tų namų šeimą nuo gaisro, nuo piktų dvasių ir nuo visokių nelaimių.

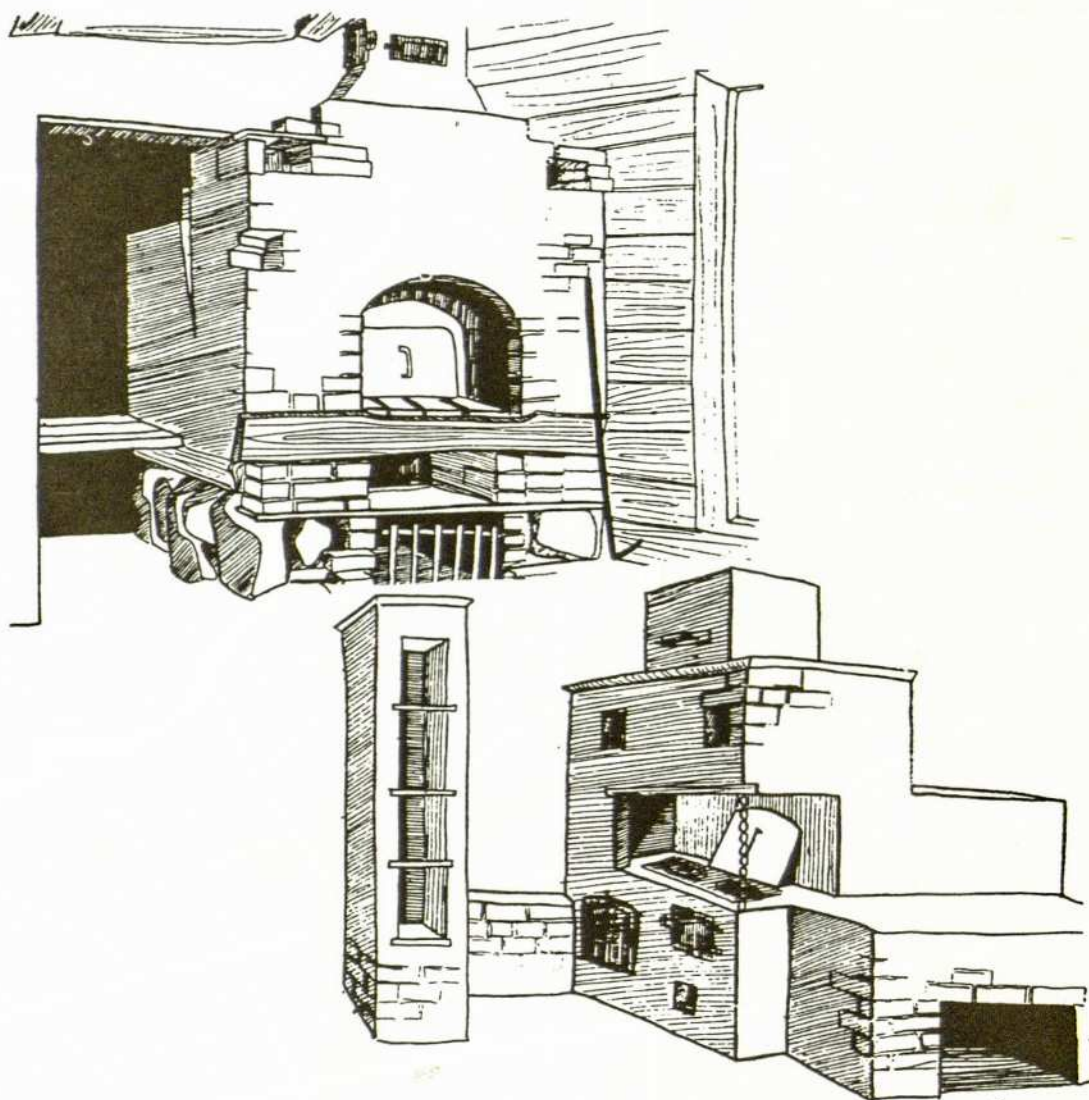
Šimtmečiais, iki pat XX amžiaus, duona buvo kepama namuose. Duonos kepimo reikmenys buvo mediniai. Duonkubilis duonos tešlai maišyti ir minkyti dažnai buvo ąžuolinis. Ližė naudojama šauti duonos kepalą į krosnį ir pušinė krosniai šluoti taip pat buvo iš medžio.

Duonkubilis pastatomas ant kryžinio stovo.

Ližės buvo įvairių formų.

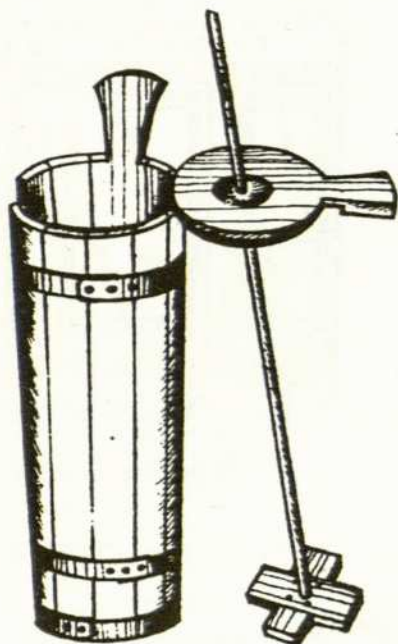
Svarbiausias ir didžiausias lietuviškos trobos įrengimas buvo duonkepė krosnis. Seniausios krosnys buvo pastatytos iš akmenų ir molio. Vėliau buvo statomos ir iš plytų. Lietuvoje krosnių statyba turi labai senas tradicijas.

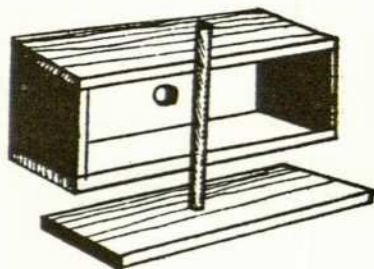
Duonkepė krosnis statoma trobos kampe, prie durų. Ji buvo didelė — kad tilptų penki ar šeši duonos kepalai iš karto.

Uždegdama ugnį krosnyje, šeimininkė darydavo kryžiaus ženklą ir kalbėdavo maldą į šv. Agotą, kad saugotų ugnį ir gelbėtų nuo visokių nelaimių.

Lietuvis ūkininkas laikė karves, kurių duodamas pienas naudojamas ne tik gerti, bet daryti sviestą ir sūrį. Sviestas ir sūris buvo daromas namuose.

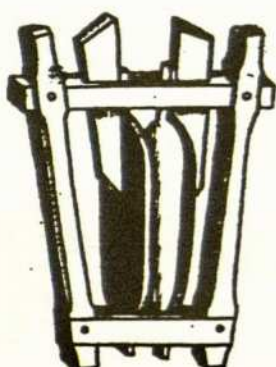

Įrankiai sviestui mušti

Nuo pieno nugriebta grietinė buvo supilama į medinį kibirą su dangčiu. Tada reikėjo ilgai mušti, kol iš grietinės pasidarydavo sviestas.

Sūriai tai pat buvo spaudžiami namuose. Tam buvo mediniai spaustuvai. Suspaustas sūris kartais buvo džiovinamas.

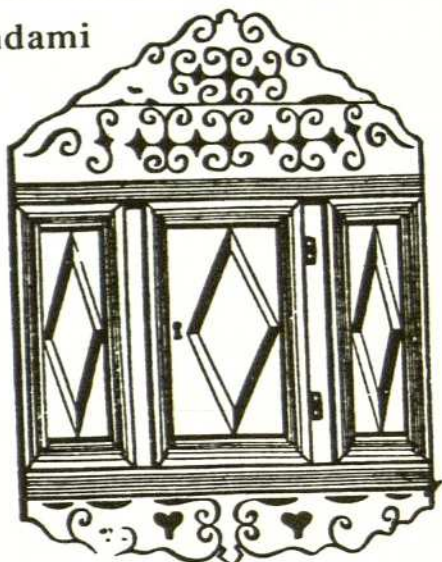
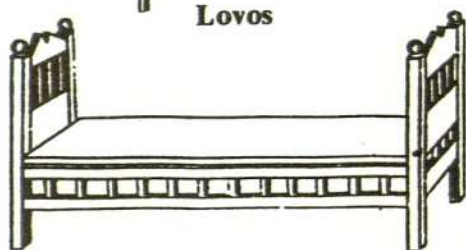
Įrankiai sūriams spausti

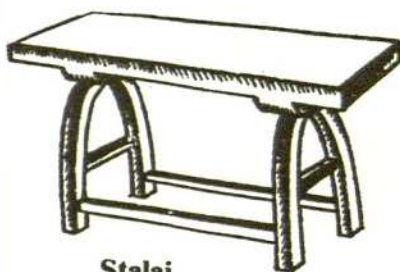
Ivairūs mediniai baldai, randami
lietuviškos trobos viduje.

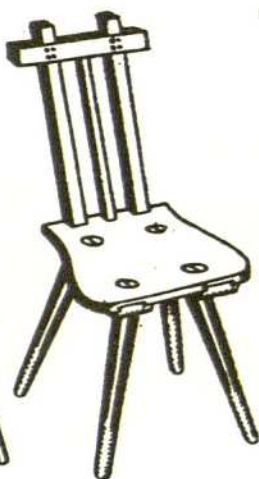
Lovos

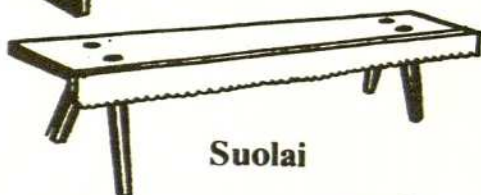
Kampinė spintelė

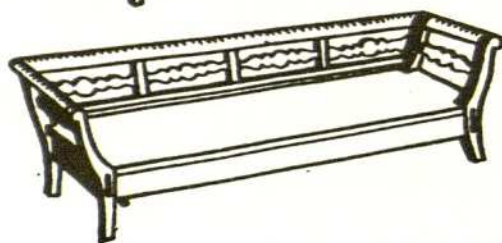
Stalai

Kėdės

Suolai

KOALOS KELIONĖ Į VAIVORYKŠTĖS GALĄ

sulietuvinta pasaka iš Australijos

autorės Esta de Fossard

Koala mėgsta gražius dalykus — gėles, debesis ir vaivorykštes. Vieną dieną kažkas jam pasakė, kad ten, kur vaivorykštė baigiasi yra toks katilas pilnas aukso.

— Kitą sykį, kai pamatysiu vaivorykštę, eisiu paieškoti to aukso katilo, — nusprendė koala.

Už kelių dienų koala snaudė medyje. Kokatu praskrido šaukdamas:

— Žiūrėk,
kokia graži vaivorykštė!

Koala pabudo. Jis išlipo iš medžio ir pasileido kelionėn. Susitiko *emu paukštį*.

— Kur skubi, koala? — paklausė emu. Jam vis rūpėjo sužinoti ką kas veikia.

— Einu ten, kur baigiasi vaivorykštė. Noriu rasti aukso katilą.

— Kokį aukso katilą?

Tą, kursai visad būna vaivorykštės gale. Jei padėsi man surasti, galėsim pasidalinti. — paaiškino koala.

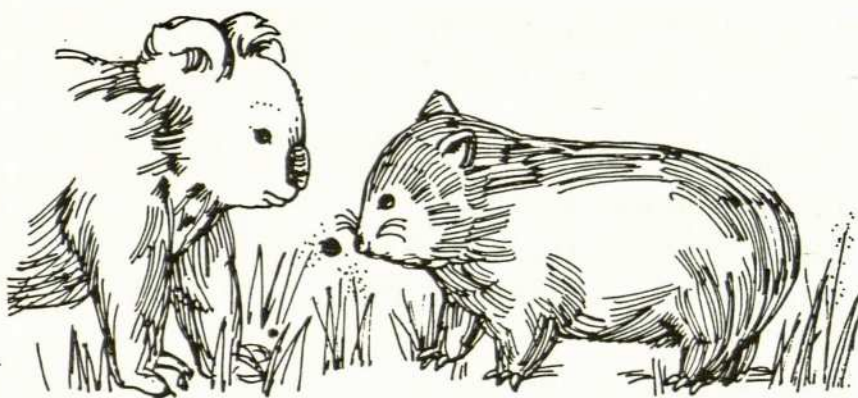

— Pasidalinti. Ačiū ne! Jei aš surasiu, bus mano, — pasakė emu ir nubėgo.

— Oi, Oi, — nusiminė koala. Emu daug greitesnis už mane. Jis pirmas ras vaivorykštės galą...

Koala skubėjo, kiek galėdamas. Netrukus jis atsimušė į *wombatą*.

— Kur skubi? — paklausė wombatas.

— Bėgu rasti aukso katilo ten, kur baigiasi vaivorykštė, — paaikino koala.

— O kas bus, jei nerasi?

— Tikrai rasiu. AŠ ŽINAU, kad aukso katilas ten yra.

— Gal rasi, o gal ir ne, — pasakė wombatas. — Bet esu tikras, kad ką nors gražaus surasi.

Koala įlipo į medį. Jis bandė rasti greitesnį kelią į vaivorykštės galą. Medyje sutiko *papūgėlę Rasaliją*.

Ji buvo supykusi ir garsiai čiauškėjo.

— Atsiprašau, — tarė koala, — aš skubu rasti vaivorykštės galą.

— O kam tau jo reikia? — paklausė Rosalija.

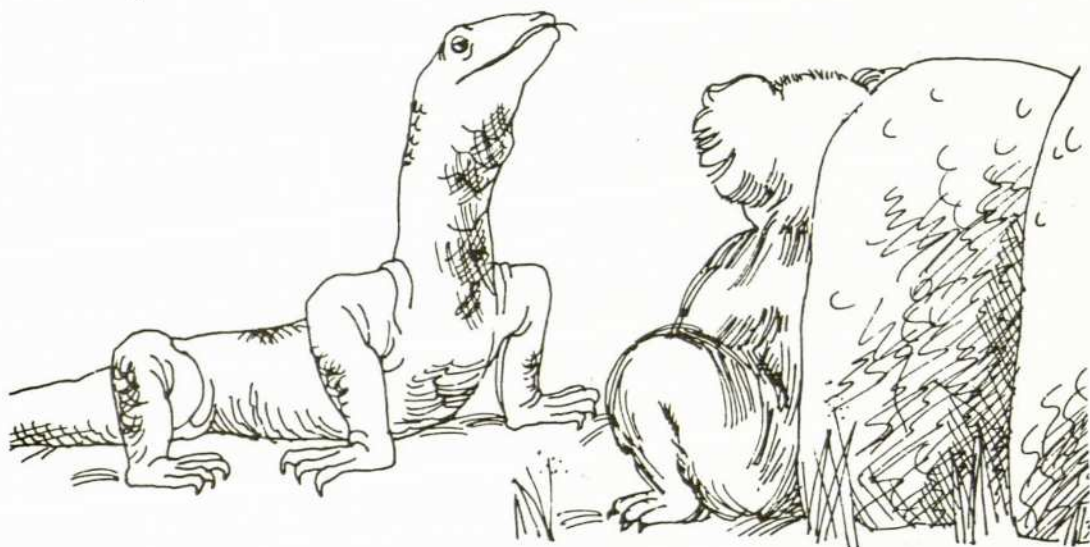
— Ten yra aukso katilas.

— Laiko gaišinimas tokiais dalykais užsiimti, kalbėjo papūgėlė. — Geriau man patartum, kuriame medyje lizdą krauti.

— Va, krauk tame medyje, — nurodė koala ir skubėjo toliau.

— Ačiū, ačiū, ačiū! — dėkojo Rosalija.

— Kaip aš pasieksiu vaivorykštės galą, jei visi man trukdo?.. — aimanavo koala. — Emu tikrai pirmas nubėgs.

Koala vėl sustojo atsikvėpti, nes jo trumpos kojytės negalėjo greit bėgti. Ir štai jis pamatė *driežą goaną* besišildantį.

— Graži diena saulutėje pasišildyti, — pasakė goana.

— Neturiu laiko, — atsakė koala, — skubu rasti vaivorykštės galą. Ten yra aukso katilas.

— Kas tau sakė? O gal tai melas?.. Apgavystė?

— Kaip tai?

— Gal tik apgavystė, kad pakliūtum į Baidyklės Bunypo nagus.

— Negali būti, — truputį nusigando koala. — Ten tikrai yra aukso katilas ir aš jį surasiu!

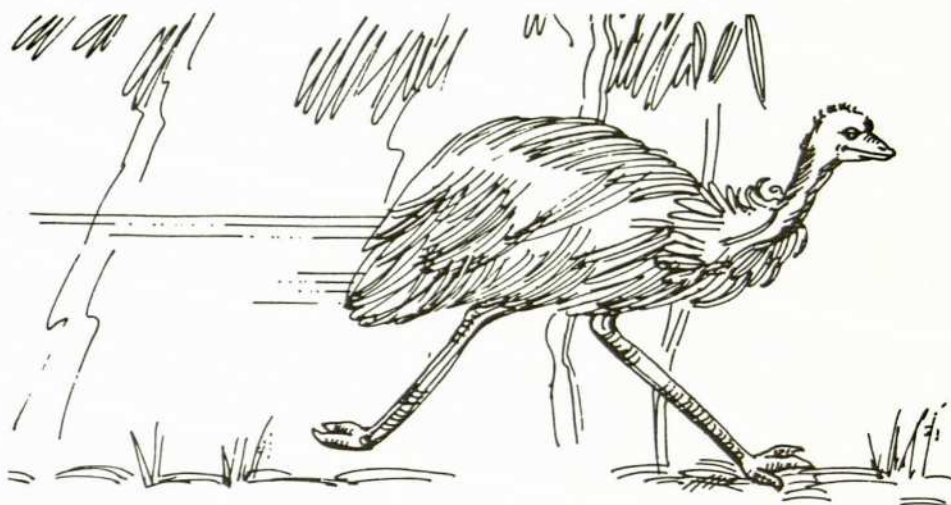

Koala keliavo toliau, bet jis nebuvo labai linksmas. O gal tai tikrai melas?

— Jei vaivorykštės gale laukia Baidyklė Bunypas, jis suės emu... Aš turiu jį įspėti! — Koalai pasidarė baugu, kad emu bėga tiesiai pavojui į nasrus.

Koala bėgo, bėgo ir štai pamatė, kad tikrai pasiekė

*vietą, kur baigiasi
vaivorykštė.*

Emu jau buvo ten ir krapštėsi žolėje.

— Emu, emu! — šaukė uždusęs koala.

— Ėik namo, čia nieko nėra, — tarė supykęs paukštis. — Čia tik kažkokia skardinė guli, — parodė jis ir paspyrė.

— *Kas tai?* — susidomėjo blizgančiu daiktu koala.

— Nieko gero. Čia jokio aukso katilo nėra, — ir emu nuėjo sau.

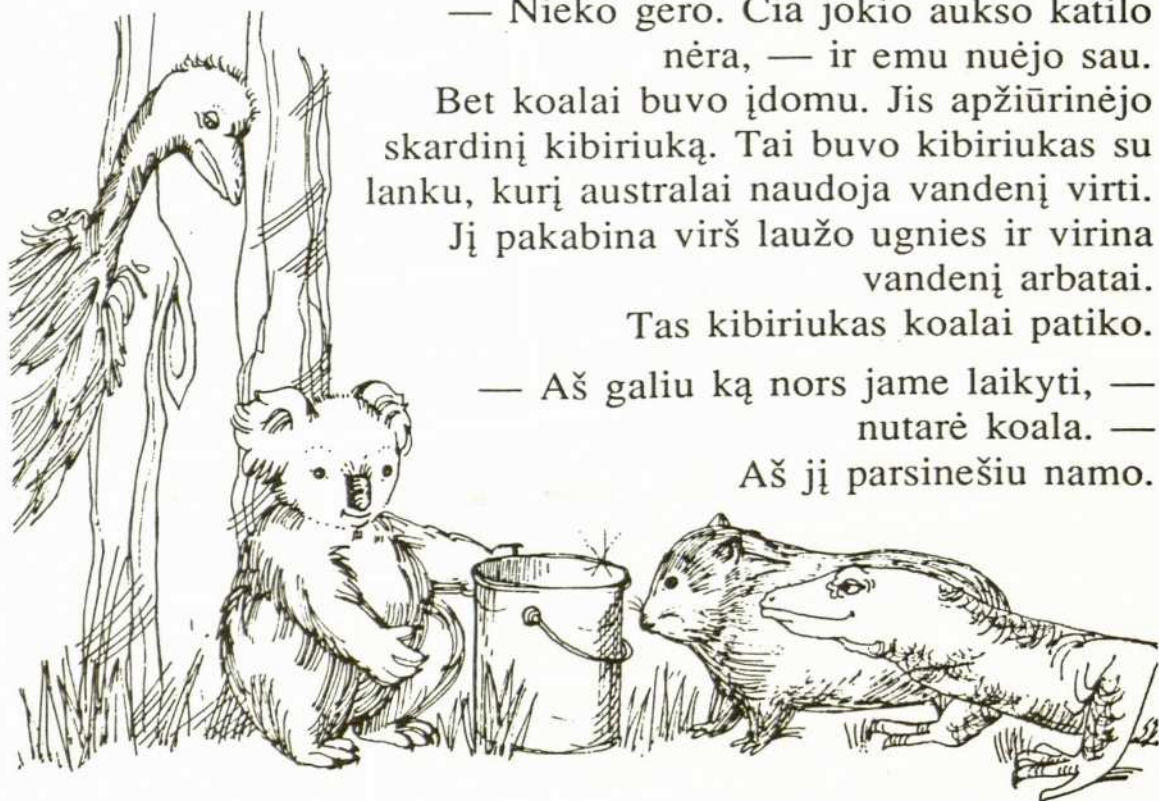
Bet koalai buvo įdomu. Jis apžiūrinėjo skardinę kibiriuką. Tai buvo kibiriukas su lanku, kurį australai naudoja vandenį virti.

Jį pakabina virš laužo ugnies ir virina vandenį arbatai.

Tas kibiriukas koalai patiko.

— Aš galiu ką nors jame laikyti, — nutarė koala. —

Aš jį parsinešiu namo.

Grįždamas į namus, koala susitiko visus savo draugus.
— Sakiau, kad ką nors gero rasi, — pasakė *wombatas*.
— Kas iš to kibiro? — čiauškėjo *papūgėlė*.
— Man reikia lizdą krauti ir nežinau kur...
Mat, koala tiksliai nenurodė, kuriame medyje...
— Nieko gero neradai, bet bent nesutikai
Baidyklės Bunypo, — niurnėjo *goana*.
— Be reikalo taip toli bėgau. Ir dėl ko?
Dėl paprastos skardinės! — pyko emu.
Koala džiaugėsi savo kibiriuku.
Jis gražiai blizga ir galima ką nors jame laikyti.
Aš jį pasikabinsiu savo medyje, — nutarė koala.
Ir visa tai parodo, kad:

**JEI KAS TAU GRAŽU
IR BRANGU —
TAI YRA TAVO TURTAS.
IR VISAI VISIŠKAI
NESVARBU
AR KITIEMS PATINKA,
AR NE...**

DIDELIS TIKĖJIMAS

pasakojimas iš Švento Rašto

Kartą pas Jėzų atėjo romėnų karininko draugai. Tas romėnas buvo šimto karių vadas, vadinamas šimtininku. Jis buvo geras ir kilnus žmogus.

Tuometu romėnai valdė Palestiną, žydų žemę. Žydai nekenė romėnų ir jų karių. Bet šis romėnas turėjo žydų draugų. Jis buvo girdėjęs ir apie Jėzų, kad jis daro

nuostabius dalykus ir gydo sergančius.

Romėno
draugai prašė
Jėzų:

— Ateik ir
pagydyk
šimtininko
tarną. Jis arti
mirties. Šis
žmogus geras.
Nors yra svetim-
tautis, jis tiki
Dievą.

Jėzus nuėjo su romėno draugais. Kai jie buvo arti jo namų, jis pats išėjo ir tarė Jėzui:

— *Viešpatie, nesu vertas, kad ateitum į mano namus. Bet tark žodį ir mano tarnas bus sveikas.*

Juk ir aš pats valdau karius.

Vienam sakau:

“Eik” —

ir jis eina.

Kitam sakau:

“Ateik čionai!” —

ir jis ateina.

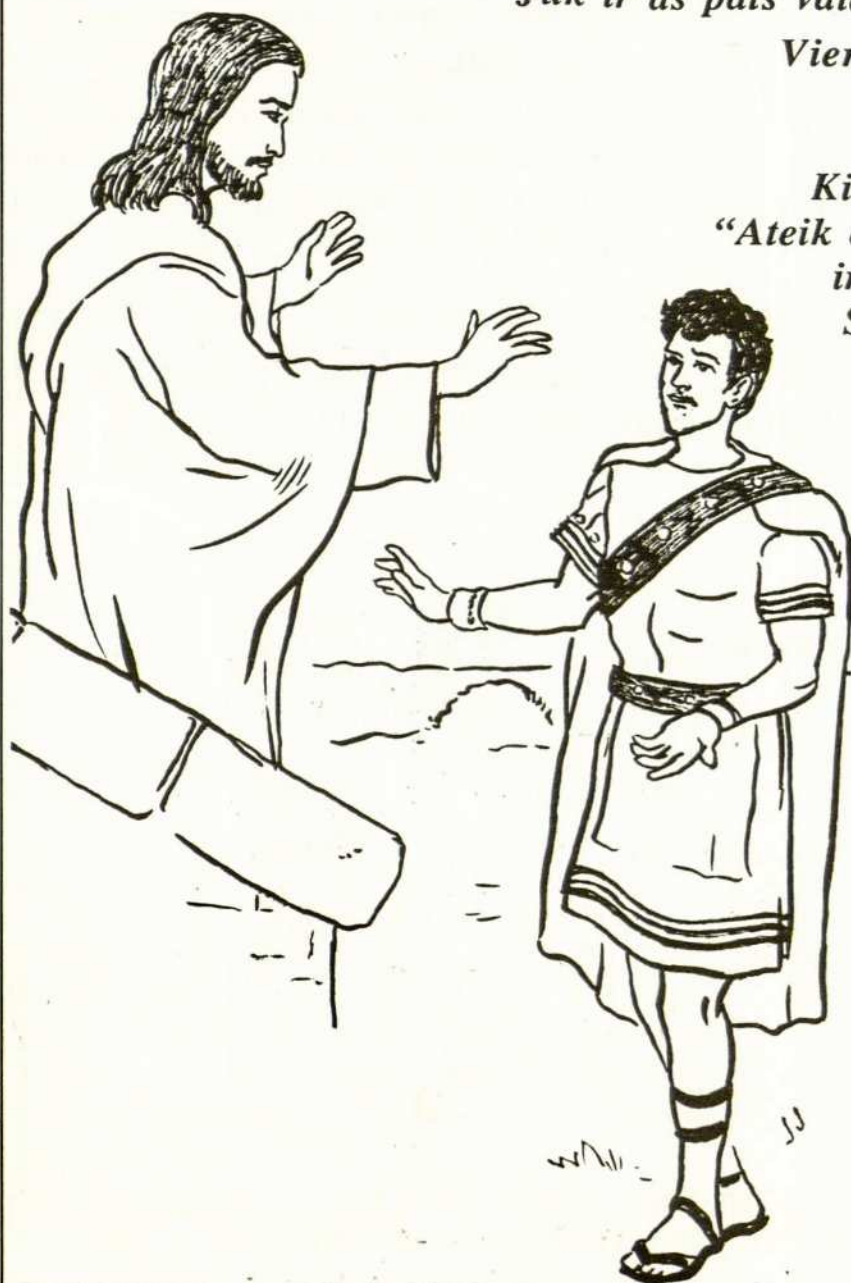
Savo tarnui

sakau:

“padaryk

tai,” —

ir jis daro.

Išgirdęs tuos žodžius, Jėzus nustebo. Jis pasakė su juo einantiems žmonėms:

— *Savo tautoje aš neradau tokio didelio tikėjimo!*

Romėnų šimtininkui Jėzus tarė:

— *Tebus tau taip, kaip tiki!*

Sugrįžęs į namus, romėnas rado savo tarną sveiką. Jis pagijo tada, kai Jėzus tarė žodį.

Šiuo stebuklu Jėzus parodė, kad jis myli kiekvienos tautos žmones, jeigu jie geri ir tiki Dievą. Jėzus nori, kad visi žmonės tikėtų Dievą Tėvą ir kad pats Jėzus yra Dievo Sūnus.

Kai mes tikim, kad Jėzus mus myli ir kad jis viską gali padaryti, mes atveriam širdį jam. Tada Jėzus viską mums duoda. Jėzus nori, kad mes būtume geri ir laimingi jo vaikai.

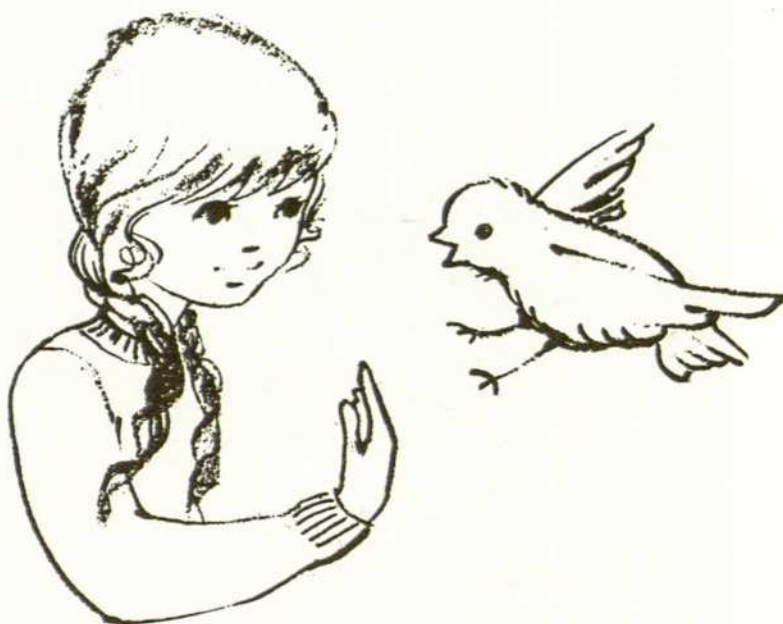

Ir mes, kaip Jėzus,
turim parodyti meilę kitiems.

PAVASARIO PAUKŠČIAI

Kiekvienas kraštas turi savo mėgstamus paukščius. Žmonės mėgsta ypač tuos paukščius, kurie pirmi pavasarį pasirodo.

LIETUVOS VYTURYS

Vyturys arba *vieversys* labai mėgstamas paukštis Lietuvoje. Angliškai jis vadinamas *lark*. Kai kurie gyvena miške, o kiti būna laukuose. Todėl yra *wood lark* ir *meadow lark*.

Vyturys pasirodo kovo pradžioje — per šv. Kazimiero šventę (kovo 4 d.). Laukų vyturys krauna savo lizdelį ant žemės. Jį paslepia tarp žolių. Patelė padeda kelis margus kiaušinėlius.

Vyturys yra nedidelis paukštelis, žvirblių giminės. Jis nepasižymi grožiu, bet labai gražiai gieda. Jis iškyla aukštai į orą ir gieda savo linksmą giesmę.

Anksčiau, kai daugumas lietuvių buvo žemdirbiai, artojai anksti pavasarį išeidavo laukų arti. Tai buvo sunkus ir gana nuobodus darbas. Artojo paukštis buvo vyturys. Aukštai iškilęs, jis linksmo artoją savo giesme. Artojo atverstoje žemėje, vyturys rasdavo maisto, — visokių vabzdžių. Taip paukštis ir žmogus gražiai draugavo.

AMERIKOS ROBIN

Amerikos gyventojams žinomas ir mėgstamas pavasario paukštis yra *robin*. Jis žinomas beveik visoje Šiaurės Amerikoje. Lietuviškas jo vardas — *liepsnelė*.

Robin grįžta po žiemos anksti — kovo mėnesį. Jis vienas iš pirmųjų paukščių, kuris pavasarį pasirodo ir krauna savo lizdą. Jo linksma giesmė visus pradžiugina.

Šie paukščiai labai jaukūs — juos galima matyti kiemuose, arti žmonių namų. Jie lesa sliekus ir vabzdžius. Pakreipęs galvutę, atrodo, kad *robin* klausosi, kas dedasi po žeme. Iš tikro, jis daugiau *stebi*, negu klauso. Jis laukia, kad koks sliekas iškištų galvą. Tada snapu griebia tą slieką

ir ištraukęs surija.

Robin labai mėgsta vandeny maudytis.

Sukrovus lizdą, robin patelė padeda keturis melsvos

spalvos kiaušinėlius. Abu tėvai

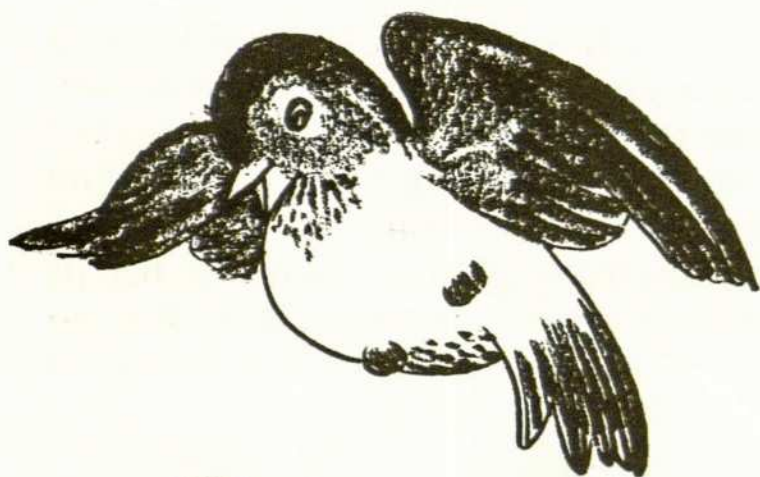
maitina mažus paukštelius. Maži

paukšteliai turi margą (taškuotą)

krūtinę. Kai

suauga, ji tampa

rausva.

AUSTRALIJOS KOOKABURRA

Australijos žinomas ir mėgstamas paukštis yra kookaburra. Jis įdomus tuo, kad juokiasi. Anksti rytą ir vakare kookaburra daro garsą, panašų į žmogaus juoką. Jis pradeda taip:

kook-kook-kook, paskui vis garsiau:
kook-kook-kook-ka-ka-ka.

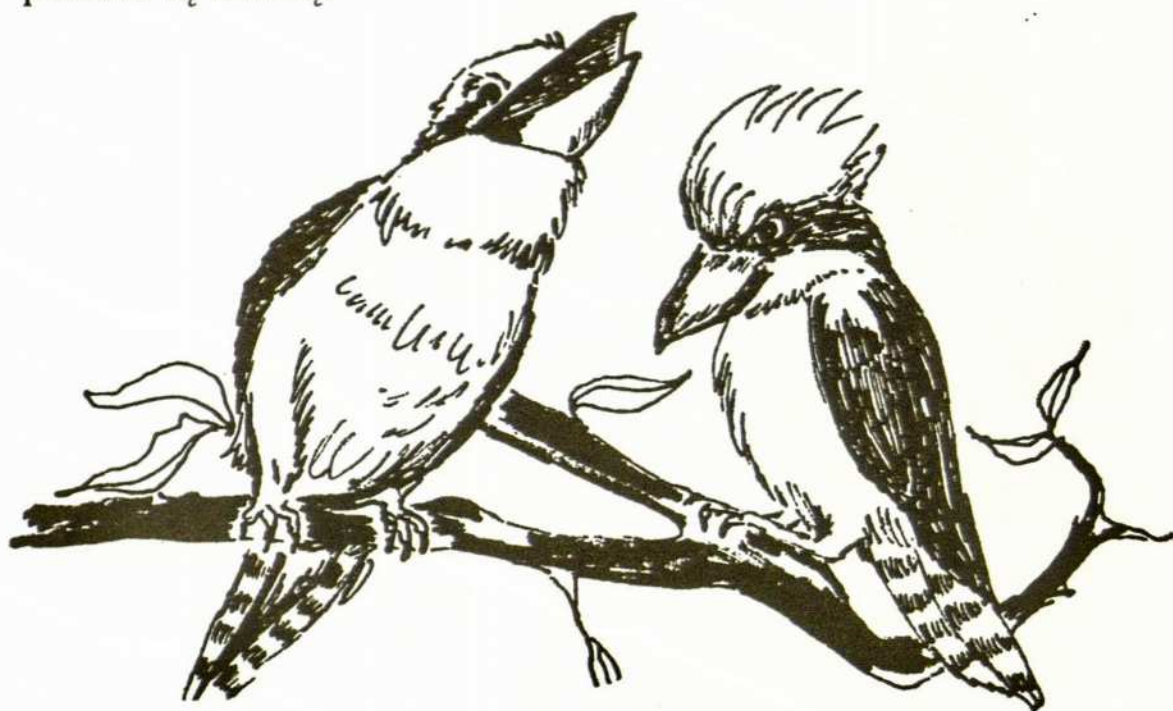
Kas rytą ir vakarą gali girdėti kookaburro juoką. Todėl jis kartais vadinamas “bušmano laikrodis” ARBA “kvatojantis Jonas”.

Yra ir žinoma australiška daina apie šį paukštį: “Kookaburra sits in the old gum tree...” (Kookaburra tupi senam gumos medy...)

Kookaburra gyvena miške. Jis krauna lizdą eukalipto medžio drevėje. Padeda kelis baltus kiaušinėlius — du, tris, ar keturis.

Neseniai mokslininkai sužinojo, kad kookaburra gyvena būriais. Būryje yra šeima ir dar keli paukščiai. Kai maži paukšteliai išsiperi, ne tik tėvai, bet ir kiti paukščiai padeda juos maitinti ir auginti. Šie paukščiai dažnai būna tų pačių tėvų užaugę vaikai.

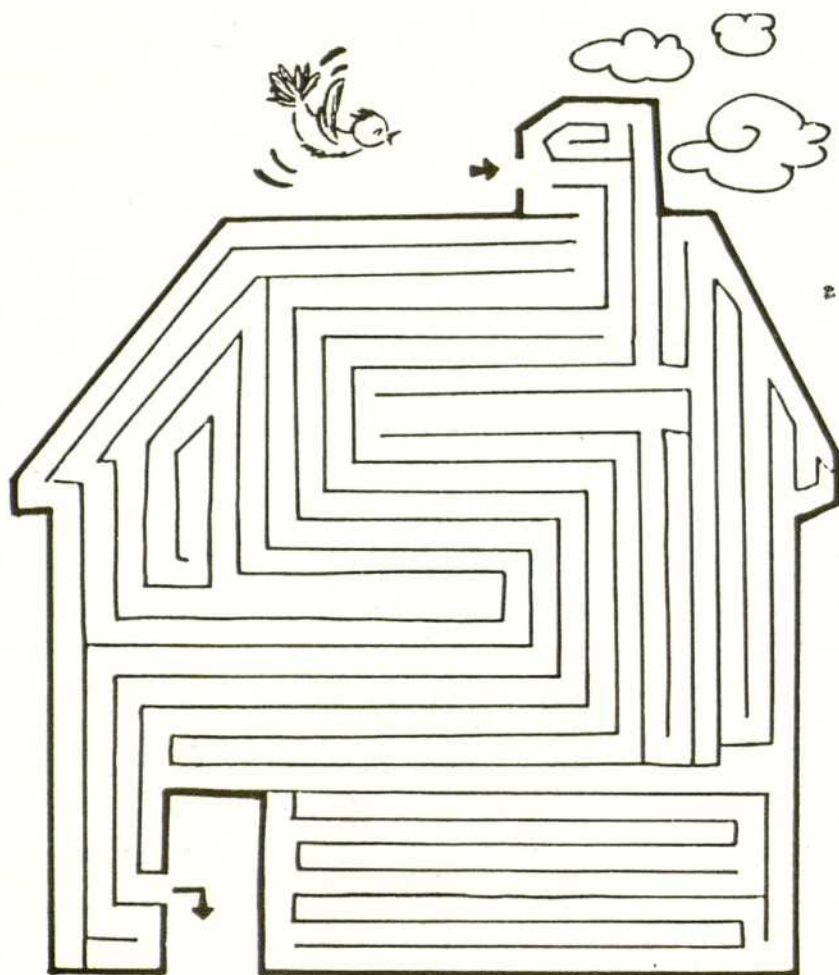
Kookaburra yra kingfisher giminės paukštis, bet jis žuvų negaudo. Jis lesa vabzdžius, driežiukus ir mažas gyvates. Ant galvos jis turi kuodą. Kai nori kitus išgąsdinti, pastato tą kuodą.

I. IŠVESK PAUKŠČIUKĄ

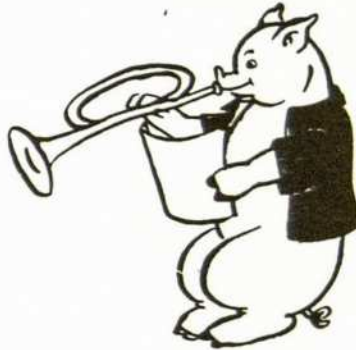
Sušalęs paukščiukas įskrido į namus per kaminą pasišildyti, ir neberanda kelio į lauką. Ar gali jam padėti?

II. KAS KOKĮ GARSĄ DARO?

Sujunk kiekvieną gyvį su jo daromu garsu.

1. arklys
2. šuo
3. višta
4. katė
5. gaidys
6. gyvatė
7. liūtas
8. vilkas
9. balandis
10. paršiukas
11. pelėda
12. avis

- a. bliauna
- b. ūbauja
- c. kudakina
- d. žviegia
- e. staugia
- f. loja
- g. žvengia
- h. kniaukia
- i. gieda
- j. šnypščia
- k. mauroja
- l. burkuoja

II. KAS KIENO PORA?

Sujunk kiekvieną gyvį su jo pora.

1. arklys
2. šuo
3. katinas
4. avinas
5. žąsinas
6. jautis
7. gaidys
8. asilas
9. ožys
10. gaigalas

- a. kumelė
- b. katė
- c. antis
- d. ožka
- e. asilė
- f. kalė
- g. avis
- h. žąsis
- i. karvė
- j. višta

IV. PASLĖPTAS ŽODIS

Teisingai įrašyk reikiamus žodžius.

Surask tą raidžių eilę, kuri sudaro Lietuvos upės vardą.

1. Tamsioji paros dalis	— — — — —
2. Paukščių karalius.	— — — — —
3. Brangiausias pasaulyje žmogus	— — — — —
4. Laivams prieplauka	— — — — —
5. Naminio paukščio namelis.	— — — — —
6. Naminis gyvulys, kuriuo galima joti.	— — — — —
7. Traukinių sustojimo vieta.	— — — — —

V. KAS KUR?

Kur Lietuvoje rastum šias įdomybes?

1. Senovės pilį, atstatytą saloje ežero vidury?	KRUOSATE
2. Aušros Vartų koplyčią su stebuklingu Marijos paveikslu?	JIUVINEL
3. Uostamiestį ir daug didelių laivų?	LAIKPODĖJE
4. Baltą, baltą pajūrio smėlį ir Birutės kalną?	GAPALONJE
5. Garsią Marijos šventovę ir ypatingą akmenį?	ULVIŠEJO
6. Laisvės statulą ir Čiurlionio paveikslus?	NAUKE
7. Aukštas smėlio kopas ir briedžius?	RONENGEJI

VI. PAŽAISKIME SKAIČIAIS

Skaičiai labai įdomūs. Matematikai nuolat dirba su skaičiais, sprendami visokias problemas. kartais jie atranda įdomių dalykų. Štai du uždaviniai, pabandyk išspręsti.

A. Pabaik šią lentelę ir pamatysi, kas išeis.

123456789	X	9	+	10	=	1111111111
123456789	X	18	+	20	=	
123456789	X	27	+	30	=	
123456789	X	36	+	40	=	
123456789	X	45	+	50	=	

B. Ar gali pabaigti šią skaičių piramidę?

1	X	9	+	2	=
12	X	9	+	3	=
123	X	9	+	4	=
1234	X	9	+	5	=
12345	X	9	+	6	=
123456	X	9	+	7	=

VASARIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

- I. 1 – g, 2 – e, 3 – d, 4 – i, 5 – h, 6 – j, 7 – b, 8 – f, 9 – c, 10 – a.
- V. 1. Lietuva brangi, 2. Lietuviais esame mes gimę. 3. Leiskit į Tėvynę, 4. Stoviu aš parimus, 5. Sėjau rūtą.
- VI. duetas – 2, kvartetas – 4, oktetas – 8, kvintetas – 5, trio – 3, ansamblis – daug.

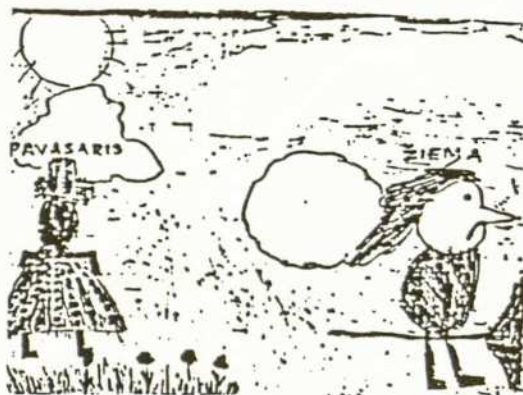

PAVASARIS

Pavasaris artyn,
Oras vis šiltyn.
Žmonės linksmesni,
gyvulėliai vikresni.
Pumpurėliai sprogsta
Ir ant medžių noksta.
Saulė linksmi šviečia,
Mus į sodą kviečia
Sudiev, sudiev
Žiemužėle!
Sveikas, gyvas
Pavasari!!

Kristina Kliorytė
Šv. Kazimiero mokykla
Los Angeles, Kalifornija

PAVASARIS VEJA ŽIEMĄ

Romas Lukoševičius
Seinų lietuvių mokykla

Rūta Akulionytė
Seinų lietuvių mokykla

PAVASARIS JAU ČIA

Skaisti saulutė šildo
Žemę. Pievos pradeda žaliuoti,
Gėlytės pradeda žydėti. Visa
Gamta atgyja. Šiltas lietutis
Žolę ir gėles palaisto.

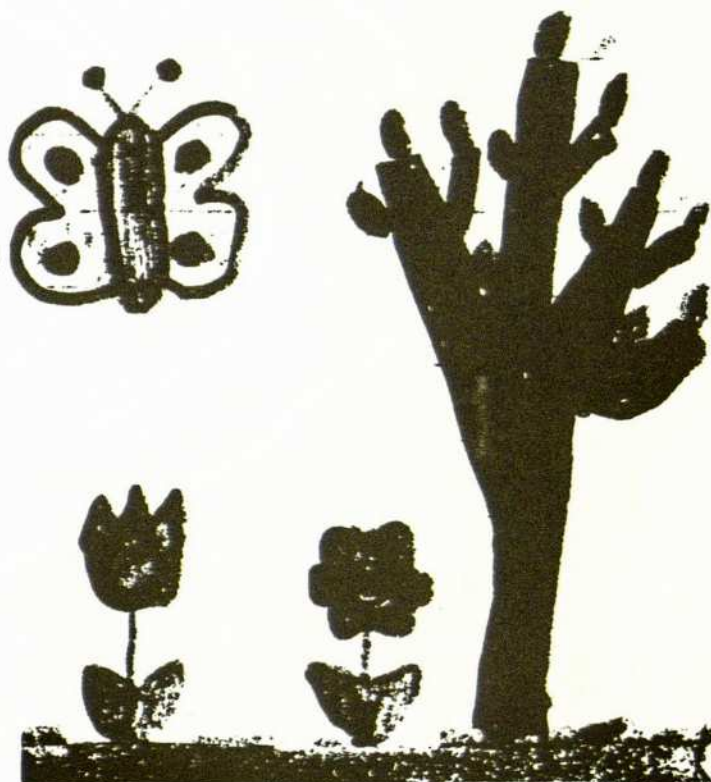
*Vakarė Petroliūnaitė, 5 m.
"Žiburėlio" darželio auklėtinė, Lemont, Il*

Praskrenda paukšteliai ir
Pradeda linksmi čiulbėti.
Medžiai pasipuošia žaliais
Lapais. Tik eglės ir pušys
Savo rūbų nekeičia.

*Lia Krivinskaitė
Šv. Kazimiero mokykla, Los Angeles, Ca*

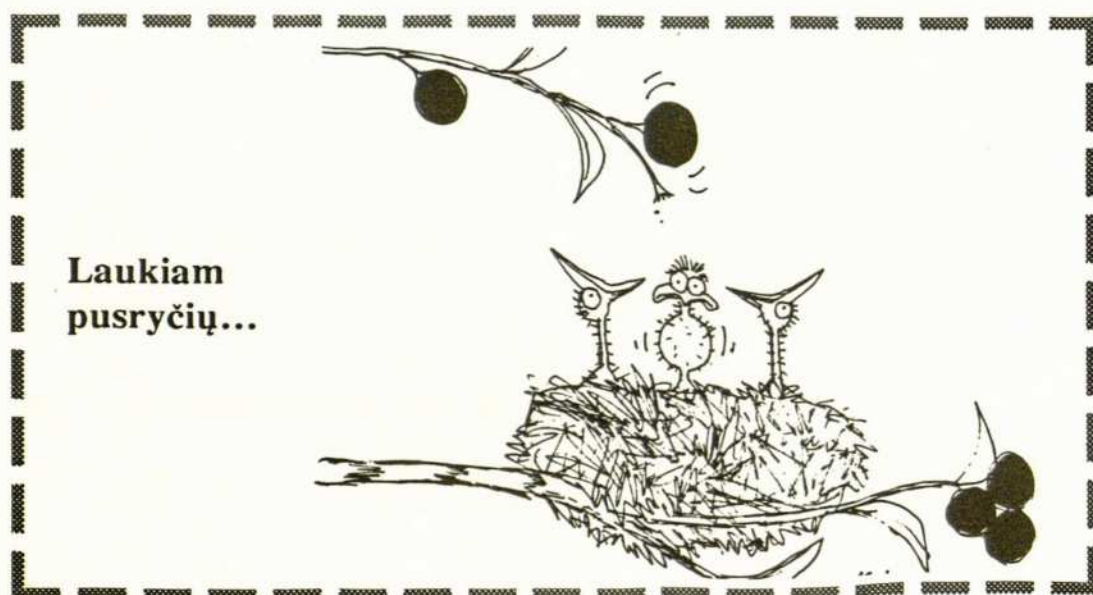
Ir vaikams žaisti smagu
Šiltame ore. Nebereikia šiltų
Rūbų dėvėti. Visiems visur
Linksmi ir smagu dabar.

*Rūta Švarcaitė
Šv. Kazimiero mokykla
Los Angeles, Kalifornija*

PAVASARIO ŠYPSENOS

— Ar daug žuvų sugavot?
 — Vakar sugavau 15 ešerių.
 — Turėsit mokėti pabaudą. Čia negalima žvejoti. Ar žinai, kas
 aš esu?

— Ne. Ar žinai, kas aš esu?.. Aš pasaulio didžiausias melagis!

* * *

— Vakar įsirašiau į gyvulių globos draugiją.
 — Na, ir ką gero nuveikei?
 — Daviau riešutų voverėms.
 — Ar buvo dėkingas? Ne. Įkando man į pirštą. Gal riešutai
 buvo pasenę...

— Kelkis, Vytuk. Ar girdi, kad paukščiukai jau čiulba? Jie seni-
 ai jau pabudo.

— Ir aš anksti kelčiaus, jei man reiktų miegoti medyje ant viso-
 kių šakalių.

* * *

— Rimute, juk tu šunų nebijai. Tai kam taip įsikibus laikai man
 už rankos?

— Aš to šuns nebijau. Bet gali jis to nežino...

Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260